

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. J.J., LL.M, Ph.D.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha, o žalobě proti oznámení žalované ze dne 4. 1. 2023, č. j. K-04. 01. 2024-43/501009010, a ze dne 15. 12. 2023, č. j. 0-15. 12. 2023/501009010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2024, č. j. 20 Ad 2/2014 - 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označených oznámení žalované, kterými bylo žalobci sděleno vyúčtování starobního důchodu, resp. zvýšení vypláceného důchodu. Podle žalobce je důchod vyměřen v nesprávné výši, a proto požaduje doplatek za období od 9. 4. 2018 do 9. 2. 2024.

[2] Městský soud usnesením ze dne 29. 1. 2024, č. j. 20 Ad 2/2014 - 7, podle § 7 odst. 6. věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“), věc postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem jako soudu místně příslušnému. Konkrétně odkázal na § 7 odst. 3 s. ř. s. podle něhož je místně příslušný k projednání žaloby ve věcech důchodového pojištění a dávek krajský soud, v jehož obvodu má žalobce bydliště. Území obce Svor přitom podle bodu 7 přílohy č. 3 k zákonu č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, spadá

do obvodu *Okresního soudu v České Lípě*, jehož obvod je poté dle bodu 5 přílohy č. 2 k témuž zákonu zařazen do obvodu *Krajského soudu v Ústí nad Labem*.

[3] Usnesení městského soudu napadá žalobce (stěžovatel) kasační stížností. Její důvod spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je přitom bez pochybností zřejmé, že se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení.

[4] Stěžovatel namítá, že § 7 odst. 3 s. ř. s. nedopadá na jeho věc. Jelikož měl městský soud rozhodovat o zrušení v záhlaví označených oznámení žalované, která má sídlo v Praze, byl bez pochyby příslušný podle § 84 a § 85 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), neboť podle citovaného zákona je místně příslušný obecný soud žalovaného. Žalobce je pánem sporu, který může volit osobu žalovaného (a tím i místně příslušný obecný soud v případech, že je příslušných více soudů), a proto trvá na tom, aby ve věci rozhodl městský soud. Dalším důvodem, proč má být příslušný právě městský soud, je vysoký věk žalobce, který pobírá nízký starobní důchod; v případě jeho neúspěchu by náklady řízení žalované a cestovní náklady mohly vrůst o tisíce a stěžovatel nebude moci tyto náklady uhradit.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) se nejprve zabýval splněním formálních podmínek kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Jelikož kasační stížnost míří proti procesnímu rozhodnutí, jímž je i rozhodnutí o postoupení věci podle § 7 odst. 6 s. ř. s., nedopadá na stěžovatele povinnost uhradit soudní poplatek ani podmínka povinného zastoupení advokátem (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS; k dopadu uvedených závěrů právě i na řízení o kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci, srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 As 141/2019 - 14).

[7] Napadené usnesení proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které by musel zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Podstata kasační stížnosti spočívá v tom, že městský soud měl nesprávně posoudit otázku své místní příslušnosti, když postupoval podle ustanovení s. ř. s. Podle stěžovatele měl svoji místní příslušnost založit na základě § 84 o. s. ř., neboť obecným soudem žalované (České správy sociálního zabezpečení) je Praha. Této kasační argumentaci nicméně nelze přisvědčit.

[10] Stěžovatel podal v projednávané věci správní žalobu proti v záhlaví označeným oznámením žalované. Jelikož jí brojí proti oznámení o výši starobního důchodu, jedná se o věc dotýkající se jeho veřejných subjektivních práv, jejichž ochrana přísluší správním soudům. Že se jedná o správní žalobu připouští i sám žalobce, který jak v žalobě, tak v kasační stížnosti výslovně na „správní žalobu“ odkazuje. Ve správním soudnictví

pokračování

přítom rozhodují správní soudy, které procesně postupují podle právní úpravy obsažené v *soudním řádě správním* (srov. § 1 s. ř. s.).

[11] Je sice pravdou, že rovněž v řízení před správními soudy se podle § 64 s. ř. s. použijí přiměřeně ustanovení první a třetí části o. s. ř., avšak pouze v případě, že soudní řád správní sám nestanoví jinak (srov. výslovně § 64 s. ř. s.). Soudní řád správní přitom v § 7 odst. 2 a 3 obsahuje komplexní úpravu místní příslušnosti správních soudů. Otázku místní příslušnosti je tudíž nutné posoudit právě podle ustanovení soudního řádu správního, nikoli o. s. ř., jak namítá stěžovatel. Nemůže se proto uplatnit ani pravidlo obecného soudu žalovaného ve smyslu § 84 o. s. ř.

[12] Podle § 7 odst. 3 s. ř. s. platí, že *ve věcech důchodového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody a ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pěstounské péče, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.*

[13] Jelikož stěžovatel podal žalobu týkající se dávek poskytovaných ze systému důchodového pojištění (starobního důchodu), jedná se o věc ve smyslu citovaného § 7 odst. 3 s. ř. s. Městský soud tak posoudil svoji příslušnost ve věci rozhodnout podle správního ustanovení. Toto ustanovení navíc i správně aplikoval na projednávanou věc. Z bodu 7 přílohy č. 3 k zákonu o soudech a soudcích totiž plyne, že Svor, v němž má své bydliště žalobce, spadá do obvodu Okresního soudu v České Lípě. Podle bodu 5 přílohy č. 2 k témuž zákonu poté obvod Okresního soudu v České Lípě spadá do obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

[14] Lze proto uzavřít, že ve věci je příslušný rozhodnout Krajský soud v Ústí nad Labem. Skutečnost, že je to žalobce, který v obecné rovině volí osobu žalovaného a je na jeho úvaze, zda správní žalobu podá, na tomto závěru ničeho nemění.

[15] Nad rámec právě uvedeného závěru ještě Nejvyšší správní soud doplňuje, že žalobu stěžovatele v souladu s rozvrhem práce Krajského soudu v Ústí nad Labem pravděpodobně projedná Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (srov. rozvrh práce Krajského soudu v Ústí nad Labem). Absence určení konkrétní pobočky tohoto krajského soudu však ničeho nemění na správnosti výroku napadeného usnesení městského soudu, jímž byla věc postoupena právě obecně příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

[16] Stěžovatel přitom nemusí mít obavy, že v důsledku postoupení jeho věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem by mohla vzrůst částka nákladů řízení, které by v případě svého neúspěchu ve věci samé musel stěžovatel hradit. Ve věcech důchodového pojištění soudní řád správní přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu nepřipouští (§ 60 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud v Ústí nad Labem se navíc nachází blíže bydlišti žalobce než Městský soud v Praze, u kterého stěžovatel svoji žalobu podal. Ostatně právě z toho důvodu § 7 odst. 3 s. ř. s. stanovuje místní příslušnost krajských soudů s ohledem na bydliště navrhovatele (žalobce).

[17] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná, která je správním orgánem podle § 60 odst. 2 s. ř. s., nemá podle tohoto ustanovení na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2024

Michal Bobek
předseda senátu